demà

"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

CATALUNYA, 11 DE SETEMBRE 1979, Nº 43 Preu 10 ptes.

* Contra la política d'austeritat de la UCD (pág.3)

* L'11 de setembre tothom al carrer (pág. 4)

la solidaritat amb el poble basc:

Entre el sentiment i la necessitat política

Una vegada més, les FOP reprimeixen, assalten, disparen... maten els homes i dones del país basc. Una vegada més s'ha de dir que és un tràgic error pretendre que s'ha trobat una solució «política» al «problema basc» quan hi han milers de policies i guàrdies civils ocupant Euskadi; quan el PNB ha pactat amb la UCD la imposició al poble basc d'un Estatut redactat dins els límits d'una Constitució que, encara no fa un any, el mateix poble basc rebutjava majoritàriament. Una vegada més, a Euskadi només tenen una sortida, la vaga general, la paralització completa de la indústria i els serveis, de tots els pobles i ciutats, l'acció unitària de les masses de treballadors i treballadores de la ciutat i el camp, l'ocupació de les places i carrers, l'enfrontament amb les FOP.

Euskadi és el punt més àlgid de la situació política a l'Estat, la nació en les solucións de la UCD, les solucions del «consens» als problemes polítics i socials del Estat espanyol mostren més clarament la seva misèria i entren més ràpidament en crisi. Per això mateix, Euskadi és com una mena de mirall —un mirall deformant, si es vol, un mirall en el que no som ben bé nosaltres, però un mirall a la fi— a on mirar-nos tots els pobles i nacions de l'Estat.

També a casa nostra tenim un Estatut pactat entre la UCD i la majoria dels parlamentaris catalans, un Estatut retallat a la mida de la Constitució (que a Catalunya no va arribar a obtenir el 60% dels vots) i dels criteris de les Corts de Madrid. També a casa nostra tenim policies com els d'Euskadi, guàrdies civils com els d'Abrera, d'entre els quals diu l'Estatut que sortiran els caps de la «policía autonòmica». També a Catalunya, l'Estatut no ens dóna cap instrument per a fer front als problemes de l'ensenyament i hem de veure cóm el mateix govern centralista i reaccionari de sempre elimina places escolars. També a Catalunya, l'Estatut no ens dóna mitjans de fer front a la crisi i hem de veure com el mateix INI de sempre es vol vendres SEAT a la FIAT. També a casa nostra hi han partits com el PSC i el PSUC que han aprofitat la confiança electoral majoritària de uqe disposaven per a fer pacter amb la UCD sense perdre la cara per a traicionar els seus mateixos programes electorals.

El primer objectiu que tenia la UCD per a la reforma política era dividir i aïllar cada un dels moviments nacionals a casa seva, per evitar una confrontació de conjunt amb tots els pobles oprimits, per exemple, al moment de la Constitució. Fins ara es pot dir que ha reeixit força. El segon objectiu que s'avança d'un temps ençà sembla ser dividir cada un dels moviments nacionals i, en particular, el moviment obrer de les nacions oprimides, a la vegada que amb el «pacte» dels Estatuts, la UCD tracta de donarse un marc polític que li permeti aïllar i reprimir els sectors nacionalistes radicals.

Si això tira endavant, si a Euskadi s'aprofondeix la divisió entre el sector de la clase obrera que segueix el PCE i el PSOE, a l'influenciat pel PNB i el sector més radical (Herri Batasuna, L.K.I. i les altres organitzacions que han convocat i organitzat la darrera vaga general) i si es manté l'aïllament de la lluita d'Euskadi respecte de les mobilitzacions dels altres pobles, alsehores els plans de la UCD poden anar endavant. I poden anar endavant, també a casa nostra, imposant-nos més limitacions autonòmiques i tractant de dividir-nos amb l'ajuda de l'inefable Alejandro «Lerroux» Marcos.

Només poden avançar en la defensa dels nostres drets nacionals i parar els peus als projectes centralistes i opressors de la UCD amb una bona relació de forces que s'ha de crear a escala de tot l'Estat, es a dir amb **una acció conjunta, solidària, de tots els pobles oprimits.** Avui, aquesta acció que inclou la defensa incondicional dels drets i interessos de catalans, bascos, andalusos, etc. no té millor punt de referència, no té millor bandera que la lluita del poble casc, l'acció més important i més avançada de tot l'Estat, per la llibertat nacional i contra la UCD. Per això, per a nosaltres, la solidaritat amb Euskadi, és quelcom més que una cuestió sentimental, és una necessitat política de primer ordre.

P.P.

a qui serveix el «nou» estatut de sau?

La Diada d'enguany esta marcada per l'inici de la campanya electoral pel referèndum de l'Estatut; un estatut elaborat al parador de Sau per l'Assemblea de Parlamentaris, d'esquena al poble de Catalunya y negociat i retallat posteriorment a Madrid, a las Cortes i al «edificio de semillas selectas», avui conegut com «Palacio de la Moncloa».

El nostre partit, la LCR, ja va manifestar el seu reguig del projecte d'estatut fet a Sau per considerar que s'habia elaborat no democràticament, perque al respectar la Constitució negava el reconeixement del dret a l'autodeterminació del poble català i la seva sobirania nacional i també per que no recullia ni una sola de les reivindicacions de la clase obrera i el poble de Catalunya.

Ara, després de la negociació a Madrid, els «nostres» parlamentaris i esl membres de la Comissió Negociadora afirmen sense cap vergonya que el texte de Sau ha estat respectat en el fonamental. I aquesta afirmació és una mentira, una nova estafa. **El projecte de Sau ha estat retallat en la majoria dels punts fonamentals sota iniciativa de la UCD i amb la complicitat dels partits catalans,** en especial del PSC i del PSUC que ho intenten negar. No serem nosaltres qui sortirem en defensa del texte de Sau, d'un projecte que, entre altres coses, permetia aquests retalls, pero el «nou» Estatut veu cóm es redueix de manera important l'abast real de les posibilitats d'autogovern per a Catalunya. D'alguna manera podem dir que d'un Estatut autoretallat i respectuos amb la Constitució, s'ha passat a un Estatut retallat per segona vegada per a tal de fer-lo també respectuos amb els interessos de la UCD.

L'ABAST DELS RETALLS

La millor manera de veure en concret els retalls més significatives es el començar per veure quins eren els objectius, els interessos de la UCD en el cas de l'estatut de Catalunya, objectius que s'explicitaven en els anomenats «motius de desacord» elaborats per una comissió del partit del govern en la que ocupaba un lloc destacat en Martín Villa. Aquests objectius es poden separar en tres questions:

En primer lloc **a conseguir el manteniment intacte de l'estructura i del funcionament de les institucions de l'Estat a Catalunya,** especialment pel que fa a l'aparell judicial (jutges, magistrats, etc) i a les FOP, pero també en l'aparell dels ministeris encarregats d'aplicar la política econòmica i laboral. En segon lloc **evitar per tots els mitjans qualsevol possibilitat present o futura d'enfrontament entre el Consell de la Generalitat** (que tindrà una majoria obrera i que está sotmès a la presió objectiva de la realitat social i del moviment de masses de Catalunya) **i l'Estat central.** Per assegurar això, amb independència del curs de la vida política i de la mateixa voluntat conciliadora dels partits majoritaris aqui, han assegurat el més ferm control estatal sobre l'hisenda i la política industrial i social. Es aquest segón objectiu el més específic cara a Catalunya ja que l'existencia a Euskadi del PNB com a formació majoritària ha fet més petites les cauteles de la UCD en aquest sentit.

Finalment per la UCD es tractava de **limitar molt concretament la capacitat legislativa del futur Parlament,** en especial pel que fa referència al desenvolupament per a Catalunya de les lleis orgàniques que las Cortes han d'elaborar en els proper temps. Fent això es tracta d'evitar qualsevol actuació sobirana del futur Parlament, de l'estil de l'aprovació de la llei de Contractes de Conreu pel parlament sorgit de l'Estatut del 32.

En definitiva, l'objectiu de la UCD es resumeix en la seva voluntat de limitar al mínim imprescindible (que es molt baix per a ells) el contingut polític i social de l'autonomia que permet l'estatut, mantenint intactes i sense cap retall totes les possibilitats d'intervenció i de centralització política i econòmica per l'Estat central. Es aquesta la raó que explica els retalls a un Estatut profundament respectuós amb una Constitució centralista i que comptava —fins i tot— amb l'aval de la UCD catalana. El que és més greu, però, no ès aquests retalls hagin estat possibles degut al manteniment a Catalunya de la política de consens par part del PSC i del PSUC, anomenant-la «unitat catalana» en el sí de la Generalitat provisional o «bloc de progrés» en els nous ajuntaments. Aquesta és la responsabilitat històrica que han assumit les direccions dels partit obrers majoritaris, presoners d'una política que els lliga de peus i mans a la UCD, a CDC i a un Tarradellas convertit en «l'home de Suárez» a Catalunya

EL CONTINGUT DELS RETALLS

Podem doncs ordenar els retalls a l'estatut de Sau en un seguit de capítols que demostren pràcticament tot el que hem dit fins ara:

a) **La sobirania nacional:** Si ja en el projecte inicial es reduia la sobirania del poble de Catalunya a una ombra, a un fantasma lligat a una Constitució que consagra «la unidad de la patria», el resultat de la negociació a Madrid ha eliminat fins i tot aquest espectre. D'aquesta manera, si en el redactat inicial del article 1er s'afirmava que els poders de la Generalitat emanem del poble, la redacció definitiva especifica clarament que aquests poders emanen no del poble de Catalunya, sinó de «La Constitución, este estatuto y el pueblo» per aquest mateix ordre. Encara que es tracti d'una modificació força formal això suposa deixar ben clar que per a l'estatut, la sobirania es única i indivisible i resideix en permanència a Madrid (a les Cortes i al Govern) i que és el poder central qui deixa en préstec a la Generalitat una mica d'aquest poder sota el control central. A ningú doncs —i menys que a ningú a la UCD— se li escapa el contingut polític d'aquesta modificació i les limitacions que introdueix de cara a una actuació sobirana del futur Parlament i de la mateixa Generalitat en el seu conjunt.

b) **Sobre ordenació territorial:** En el projecte inicial la divisió provincial, aquesta forma centralista heretada del franquisme, desaparexia totalment del seu articulat en benefici de la forma pròpia de Catalunya d'ordenació del seu territori basat en les comarques. Però en la redacció definitiva les comarques es desdibuixen i es cita explícitament la persistència de la divisió provincial al menys —i es molt— «para todas las funciones propias del estado». Això suposa no tan sols el manteniment de les Diputacions i dels Governs Civils, sino també de les delegacions provincials de tots els ministeris, suplementant de fet dues administracions (deixant la de la Generalitat en un lloc subordinat) i fent de la futura autonomia un compliat entramat burocràtic, la duplicitat de la qual haurà de ser sufragada en la majoria dels casos per les butxaques dels treballadors i treballadores de Catalunya. Al mateix temps el control i la tutela de l'estat central sobre el conjunt de les institucions de Catalunya, des de la Generalitat fins els Ajuntaments, es veu fortament incrementada respecte del que ja es definia en el texte de Sau.

c) **La política econòmica i social:** Aquest capítol, de la mateixa manera que el de l'hisenda i finances, ha estat pràcticament un dels eixos fonamentals dels retalls al projecte inicial i és també en el que les diferències amb l'estatut de Gernika resulten més evidents, alliçonadors i, per què no? més desfavorables en relació a aquest estatut.

Competències sobre qüestions com la planificació industrial, l'expropiació forçosa, l'energia i la protecció del medi ambient, el plans de reestructuració i els expedients de crisi, el control i la gestió del sector públic, etc., han passat del capítol de les anomenades competències exclusives, al dedicat a aquelles comptències que es limiten al desenvolupament i aplicació del legislat i dicatat pel poder central. Es a dir, això significa que la Generalitat —que segons totes les previsions cal recordar que tindrà majoria del PSC i del PSUC— no podrà fer i aplicar cap pla ni prendre cap mesura contra la crisi i l'atur segons la situació i els interessos dels treballadors i treballadores de Catalunya, sino aplicar el que digui la UCD. De la mateixa manera una de les reivindicacions fetes no fa gaire temps per la CONC, la de l'elaboació d'un Estatut dels Treballadors de Catalunya, en el que fos possible fer pesar la majoria obrera que hi haurà al Parlament, desapareix de les seves competències.

Així, les conselleries de treball i d'indústria quedaran reduïdes a un simple despatx encarregat de transmetre els encàrrecs i les instruccions de la patronal mitjançant la UCD, és a dir, a simples departaments administratius sense cap altra capacitat real, encara que «per quedar bé» elaborin segurament propostes més o menys boniques per a transmetre al govern.

d) **L'administració de justícia i la policia:** En aquest dos temes claus els retalls han anat en un doble sentit: salvaguardar la centralització estatal de les competències en aquests terrenys i mantenir intacte com fins avui l'aparell judicial i repressiu heretat del franquisme. Si les funcions de la futura policia autònoma seran força limitades i sotmeses al control d'una «Junta de Seguridad» que permet la intervenció estatal sempre que el govern vulgui, s'inclou endemés l'obligació de que tots els seus caps surtin de les actuals forces armads i dels cossos estatals de policia (policia nacional i guàrdia civil). En el terreny de la justícia, no sols existeix res de similar al Tribunal de Cassació dels anys 30, que ja el texte de Sau deixava de banda, sino que endemés tots els anomenaments de jutges i magistrats, el del President del futur Tribunal Superior de Catalunya, són fets exclussivament pel govern central, deixant únicament en mans de la Generalitat l'obligació d'acceptar-los. En el terreny de la legislació, només el dret civil —com en el temps del franquisme— serà propi de Catalunya.

En tots els altres terrenys, laboral, militar, etc., la legislació resta exclussivament en mans de les Cortes. És a dir, serà impossible que lleis com la del divorci o la de l'avortament fetes per la Generalitat de 1936 puguin ser reelaborades o posades de nou en vigor. També pel que fa al servei militar, l'actual decret que obliga a fer la mili fora de la regió d'origen resta totalment vigent.

e) **L'hisenda i les finances:** En aquests apartats els retalls han fet que el «sostre» no només sigui més baix que l'existent en el projecte de Sau, sinó també que hagui quedat molt per sota del que s'ha pactat amb el PNB a l'Estatut de Gernika. De fet —i de forma— la Generalitat no tindrà una hisenda propia, unas competències financeres resals, al menys fins sis anys després de que el «nou» estatut comenci a funcionar i, tal com diu el text, es pacti un percentatge sobre els impostos recaptats a catalunya. Fins llavors, els ingressos reals de la Generalitat i per tant la seva capacitat financera serà igual —o fins i tot pot ser més petita— que els fons que el franquisme invertia i util.litzaba a Catalunya. La tremenda por que té la burgesia —tanta a escala d'estat com a Catalunya— de que una Generalitat amb majoria obrera pugui fer una política no ja al servei dels treballadors, sinó una mica més progresiva que la de UCD a escala d'estat —amb el que podria suposar d'estímul i d'exemple— ha fet que en lloc d'una aixeta estreta per les peles; com preveia el texte de Sau, tinguem ara un comptagotes. I resulta evident que sense comptències i sense diners l'autonomia es converteix de fet e una burla, en unanova estafa a las aspiracions de la classe obrera i del poble de Catalunya.

f) **La cultura i l'ensenyament:** Si a Cultura es parla de competències plenes, s'especifica també la salvaguarda de la intervenció de l'estat en la tutela d'això i en «todo aquello que le es propio», es veu clar el que significa això quan s'assnyala que, després de la negociació del texte de Sau, l'ensenyament queda només en el desenvolupament de la legislació de l'estat. Això suposa que és el poder central el que fixa el terreny dels plans d'estudi i del contingut bàsic de l'ensenyament, el que planifica el repartiment dels llocs i les places escolars de la mateixa manera que ho fa aquest any, reduint més de 2.000 places de mestres a Catalunya. L'ensenyament del català i, sobre tot en català, seguirà sent un luxe que caldrà pagar específicament, a la vegada que s'afavoreix l'escola privada en detriment de la pública i única. La Universitat catalana resta en el somni dels justos, ja que això segueix en mans de l'Estat. La situació de la llengua «co-oficial amb el castellà», pero **només a Catalunya**, suposa el manteniment del seu paper subordinat a la ex «lengua del imperio».

g) **La sanitat:** Ja el texte de Sau, tant respectuós ell amb la Constitució, feia impossible la creació d'aquell Servei Nacional de la Salut tantes vegades reivindicat. Pero ara, despres de la negociació, també les competències sobre una sanitat curativa, preventiva i reparadora han desaparegut de la Generalitat a canvi de parlar de que aquesta ha d'assegurar una indefinida «participació democràtica» en la gestió dels centres hospitalaris i en el control —en nom del poder central— de la marxa de la seguretat social a Catalunya, és a dir, en fer de mitjancer a Catalunya entre aquesta i el govern de la mateixa manera que una delegació d'un ministeri.

h) **Las primeres eleccions al Parlament:** La disposició transitòria que regula aquestes eleccions ha sofert una transformació tal que l'han deixada completament desconeguda respecte del texte inicial. El PSC i el PSUC, en nom del consensus i de la dita «unitat nacional» han acceptat en primer lloc que les províncies —i no les vegueries o regions— fossin les circunscripcions electorals. En segon lloc, que els vots de la «provincia» de Barcelona tinguin menys valor per l'elecció dels diputats i diputades que els de les altres tres «províncies», el que suposa que són precisament les comarques amb una major concentració obrera les que quedan desfavorides en benefici d'una prima a la UCD i, per què no dir-ho també a CDC. En tercer lloc s'accepta també el mecanisme antidemocràtica de la regla d'Hont —que fa de la proporcionalitat una ficció— i el mínim del 3% dels vots a cada provincia per que aquests puguin comptar. El resultat polític d'aquesta greu consseció és clar: **suposa reforçar artificialment** —fent trampes, que es diu parlant clar— **a la dreta**, als partits burgesos en el primer Parlament. Amb això es tracta de rebaixar tant el nombre i nivell de les contradiccions entre la Generalitat i el poder central, com el manteniment en el sí del futur Consell Executiu de la presència de UCD i CDC en nom de la «unitat catalana». Però, a mig termini, per a la burgesia aquesta disposició i aquesta política en el Consell suposa un instrument inapreciable per tal de desgastar l'actual majoria obrera a Catalunya en benefici d'una major implantació electoral dels seus partits.

I, és clar, tampoc això facilitarà la consecució d'una capacitat real d'autogovern, de plena sobirania per al poble de Catalunya

Podriem continuar analitzant punt per punt i article per article el contingut real d'aquest estatut i del projecte de Sau, valorant totes les limitacions que hi conté, totes les concessions que les forces majoritàries, en nom del consensus i de l'anomenada «unitat catalana», han fet al centralisme i a la burguesia. Raons d'espai no ens ho permeten de fer aquí encara que en un futllet de propera aparició ho fem a fons. De tota manera estem convençuts que amb aquest exemples explicats fins aquí resulta ja evident la inutilitat d'aquest estatut. Aleshores cal preguntar-se: què fer ?

L'ALTERNATIVA DE LA LCR

Encara que la nostra posició concreta de vot en el proper referèndum sobre l'Estatut serà definida en el nostre Congrés Nacional Extraordinari que celebrarem a finals de setembre, la nostra posició davant d'aquest Estatut és clara i ens impedeix en qualsevol cas de donar-li i de demanar qualsevol forma de vot afirmatiu. Pensem que, en les actuals condicions, votar si a aquest Estatut suposaria no només acceptar un Estatut que se'n fot de la sobirania nacional i del dret del poble a la seva lliure autodeterminació, sinó que també suposaria avalar una política de consens, de concessions i de col.laboració amb la burgesia i el centralisme com la que, sota la trampa de la «unitat nacional» desenvolupen les direccions del PSC i del PSUC, donar el sí, en definitiva a la venda dels drets i de les reivindicacions de la classe obrera i el poble de Catalunya a una burgesia àvida de continuar amb la seva dominació i la voluntat de la qual és la de carregar sobre les esquenes dels treballadors i treballadores tot el pes de la seva crisi econòmica.

Es per això que ja en el moment en que es constituia la «comissió dels vint» per anar a Sau denunciàvem el caracter antidemocràtic de l'elaboració d'aquest estatut. Es per això que varem defensar clarament i obertament en la mateixa Assemblea de Parlamentaris el nostre rebuig al projecte de Sau, tot i demanat la seva retirada, per tres motius fonamentals: per que **no recollia el dret a l'autodeterminació** del poble de Catalunya; per que **negava tota possibilitat de sobirania nacional**, també en l'actuació de la futura Generalitat estatuària, i per que **excluia el compliment de les reivindicacions i necessitats dels treballadors i treballadores**. A la vegada, varem denunciar també el caràcter antidemocràtic del funcionament intern de la Generalitat que es configurava, així com de la seva relació amb el poble de Catalunya.

Es amb aquesta mateixa orientació, de defensa de la sobirania i dels drets nacionals de Catalunya, que negàvem qualsevol dret a las Cortes i al poder central a modificar el projecte elaborat a Sau, tot i considerant-lo completament ineficaç i antipopular. Es per això que varem defensar la necessitat de lluitar unitàriament contra les ingerències de Madrid, contra els retalls que finalment els «nostres» parlamentaris han acceptat sense protestar.

> —Si creieu que ser una nació vol dir tenir dret a l'exercici de l'autodeterminació, que ens nega la Constitució.
>
> —Si voleu que tornin els temps en que a Catalunya es feia una legislació que afav oria les dones (interrupció de l'embaràs), els pagesos (contractes de conreu) o a tots el treballadors (colectivitzacions) i el poble (Consell de l'Escola Nova Unificada)
>
> — Si voleu recuperar el Tribunal de Cassacio i no dependre de la justícia que fan a Madrid.
>
> — Si penseu que Catalunya no pot ser lliure, mentres hi hagin les F.O.P. franquistes.
>
> — Si penseu que, per a que tots poguem sentir-nos ciutadans amb iguals drets, cal una escola pública i catalana, per a la plena normalització de la llengua i la cultura catalanes.
>
> — Si creieu que Catalunya ha de disposar de sobirania fiscal, per a fer una política social al servei dels treballadors i decidir lliurement la seva contribució a la resta de pobles.
>
> — Si esteu d'acord en que l'Estatut de Catalunya s'ha de fer lliurement, sense acceptar «sostres» ni retalls.
>
> — Si esteu d'acord amb que, per a governar-nos de debó, necessitem plenes competències, sense ingerències de Madrid.
>
> **SI VOLEU LA SOBIRANIA NACIONAL**
> **REBUTJEU L'ESTATUT DE SAU**

Són totes aquestes raons les que donen suport al nostre més ferm rebuig d'aquest estatut negociat. Estem convençuts que no serà amb ell, ni en el seu marc, com podrem aconseguir els nostres drets nacionals ni com es garantiràn les reivindicacions de la classe obrera front la crisi i l'atur.

Sabem però que aquesta posició no és, avui per avui, compartida per la majoria del poble de Catalunya que confia encara en les virtuts d'un estatut elaborat per la via del consens; sabem que és difícil explicar las nostres posicions a un moviment que posa encara la seva confiança en la política del PSC i del PSUC, pero estem fermament convençuts de que el futur de la lluita per la plena llibertat nacional del poble de Catalunya, per la conquesta de la seva autodeterminació i de la seva capacitat plena d'autogovern, de la mateixa manera que el combat pels drets dels treballadors i treballadores, depén en gran mesura de l'amplitud que aconsegeixi abastar un corrent de rebuig d'aquest estatut i de la política que el sustenta. No es quelcom utòpic o irrealista, es tracta de l'única via, del unic camí possible per avançar en la conquesta d'allò pel que tant hem lluitat, d'allò pel que tant hem sofert: **que Catalunya sigui realment una nació sobirana i que fent ús d'aquesta sobirania mantingui relacions de fraternitat, d'igualtat, amb la resta de pobles de l'estat.**

Avui, quan el desencant i la desmoralització començen a pesar sobre sectors de la classe obrera i del moviment de masses, es més urgent que mai demostrar la validesa i la possibilitat d'una altra política, diferent la del consens i la capitulació. Cal demostrar que és l luitant d'una altra manera com es possible aconseguir les nostres reivindicacions, de les més petites a les més grans. I aquesta via, aquest camí es sustenta e la unitat dfe la classe obrera, dels treballadors i treballadores i en la negativa a col.laborar amb la burguesia.

Es per això que volem construir aquest corrent com un corrent de masses, arrelat en els sindicats, en el més profund i en el més viu del moviment de masses a Catalunya. Es per això que posem tota la nostra voluntat en la lluita comuna amb totes les organitzacions i partits obrers sense excepció i es per això que volem fer de la construcció d'aquest corrent de futur, d'aquest corrent de **progrés real**, un dels resultats del treball unitari amb altres forces significatives amb les que compartim tòtal o parcialment aquestes posicions.

Secretariat del Comitè Executiu
5 de setembre de 1979

contra la política d'austeritat de la UCD:

CAL LA CONTRAOFENSIVA DELS TREBALLADORS

Ens trobem avui davant una profunda ofensiva política i econòmica del gran capital. El govern Suárez mira de treure la millor part de la seva victòria electoral del passat 1 M., consolidant les seves posicions amb l'objectiu de vèncer el moviment obrer. **La tasca actual, avui més que mai, és doncs la d'organitzar una contraofensiva mobilitzadora que s'enfronti als intents de la UCD.**

LES MIDES ECONÒMIQUES DEL GOVERN

Després de la lleugera recuperació econòmica de l'economia al segon semestre de 1978, ens trobem ara davant una nova agravació de la **crisi econòmica** a nivell mundial, que, a més, porta tendència de donar-se de manera **coordinada** a la majoria de països l'any 80, i amb una profunditat més gran que les darreres.

En aquest context assistima un augment de la **inflació**, que ha anat més enllà de les previssions del govern, i que es preveu d'un 16% a la fi d'aquest any 79, al llarg del qual s'ha donat una continuitat en el sentit d'augment de **l'atur**, que ha arribat a xifrar-se en 2 milions... **Els tancaments d'empreses, expedients de crisi,** etc. no sols no han disminuït, sinó que, a més de seguir arruïnant la petita i mitjana empresa, es dóna un trasllat progressiu del centre de gravetat de la crisi a les grans fàbriques. Aquest procés afecta especialment Catalunya, com es veu en els casos de SEAT, PEGASO, MINIWAT, AEG, HARRY WALKER, RIVIERE, INERGA, LAVIS...Els que es produeix també és un constant desmantellament, inspirat pel govern de la UCD, del sector públic (INI) que beneficia només els interessos capitalistes privats i multinacionals, com ha estat el cas de SEAT, PEGASO, etc. Aquest procés, com a resultat de les recents «mides econòmiques», anirà augmentant cada cop més.

D'altra banda, les optimistes previsions governamentals pel que fa al creixement del PIB en un 4,5% han resultat plenament falses.

Es en aquesta situació que tenen sentit les mides dictades pel govern. El seu objectiu és la defensa dels interessos de la patronal, intensificant l'explotació dels treballadors, per tal que, de nou, siguem nosaltres els qui paguem la nova agravació de la crisi, ja sigui per les bones (Pacte Social) o a les dolentes (topalls). Pel que fas als **salaris** apunta a la fixació anual de nous topalls. No nega la possibilitat d'un pacte social, però deixa clar que el govern està disposat a proseguir la política **d'austeritat** salarial.

Quant a **l'ocupació**, no es pren cap mida, es limita a repetir les mateixes propostes que es van fixar al Pacto de la Moncloa i que no varen donar cap resultat.

El «Plan» fixa la **jubilació** als 69 anys, es redueix la prestació de **l'assegurança d'atur** en temps i en quantitat...

Pel que fa als **drets sindicals**, la lluita de la UCD està en fer acceptar el «Estatuto de los trabajadores». De fet, en el nou pla econòmic es dóna ja per supost que el «nuevo marco de relaciones laborales» proposat sigui el que s'apliqui.

Els interessos dels empresaris, ben al contrari de l'anterior, són plenament recollits. Els objectius bàsics del «plan» són dos: **augment de la productivitat i competitivitat** en relació als països de la CEE. Aquesta problemàtica pretén resoldre-la combinant diferents mides: reestructuració de les empreses poc productives, tancament de les poc competitives, aprofundiment i acceleració dels processos de reestructuració industrial...i, sobre tot, donació de plens poders als patrons per tal de poder acomiadar, canviar, traslladar, sancionar, reduïr...etc. els treballadors. Segons la UCD, el treballador és una eina més de producció, un instrument dòcil que es sormet a la plena disciplina de l'amo.

L'altre objectiu implica que aquesta «eina» sigui **barata** (reducció de les «despeses de treball»), i per això cal privar-lo —al treballador— de tots els drets, per la qual cosa està fet tot el «paquet laboral» del «plan».

A mig plaç l'objectiu de la burgesia és la integració a la CEE (1981-82), que és a on van encaminades les mides anteriors. El cost social d'aquesta integració, al contrari del que plantegen els reformistes dins el moviment obrer, seria enorme: atur, augment de l'explotació... sobre tot en aquest moment de crisi econòmica com l'actual. Aquesta «integració» en res no pot beneficiar els treballadors, ben al contrari.

DESPRES DE DOS ANYS D'AUSTERITAT CAPITALISTA

Hem d'insistir, encara que sigui evident, en que els resultats del pacte de la Moncloa i de la táctica reformista davant els límits salarials, no ha suposat una solució a la crisi económica, ni ha consolidat la «democràcia». Aleshores en preguntar: ¿per què servia el Pacte de la Moncloa? per què la táctica davant els topalls salarials? Només per una cosa —diem—: **perque la crisi la seguim pagant els treballadors.**

En els darrers dos anys hem perdut ja deu punts del poder adquisitui. L'atur ha arribat a xifres exagerades. Els tancaments i expedients de crisi augmenten i afecten ara a les grans empreses. Els serveis socials s'han deteriorat, ens trobem davant una progressiva privatització de la Seguretat Social, etc.

En el terreny polític és evident que la burgesia s'ha enfortit; va guanyar les eleccions generals a nivell d'Estat i ara utilitza aquest marge per a retallar les llibertats i impulsar un desenvolupament reaccionari d'una Constitució reaccionària. Els Estatuts d'Autonomia de Catalunya i d'Euskadi neguen el dret d'autodeterminació i són una burla als drets nacionals. Els drets sindicals segueixen negats i fins i tot han estat restringits a la pràctica.

L'única «democràcia» que s'ha «consolidat» és la de la UCD i la de l'atur, desl baixos sous, la del manteniment de l'opressió nacional...

Pel contrari, el moviment obrer està debilitat, l'afiliació sindical ha baixat força. Aquí a Catalunyá, les CC.OO. han passat de 450.000 afiliats a menys de 150.000; la UGT, de 350 000 a 72.000, el que està portant a fer una veritable «reestructuració de plantilla» i dels serveis dels sindicats, al tancament de locals...

La capitulació continua. El consens, els pactes de passadís, la renúncia a les reivindicacions obreres... tota la política portada a terme per les forces reformistes, ha conduit a la desmoralització, a l'apatia, l'escepticisme de milers de treballadors, extenentse cada cop més la desconfiança en l'eficiencia dels sindicats per a donar solucions a la crisi i sobretot, per lluitar-ne en contra.

Aquesta és la situaicó a que ha conduït la teoria del «repartiment equitatiu de la crisi», de l'austeritat compartida i tots els invents de la burocràcia sindical de CC.OO. i UGT, que només han buscat —i ho han aconseguit en certa mida— la docilitat dels treballadors davant els atacs de la patronal. De fet, han sabut complir amb el seu paper històric, el de ser els vigilants del capitalisme dins la classe obrera, ser la «5ª columna» de l'exèrcit capitalista.

L'Estatut d'Autonomia per a Catalunya, elaborat a Sau i cosensuat per segona vegada a la Moncloa, se'ns vol pintar ara com a una eina per a sortir de la crisi. Res més lluny de la veritat. La Generalitat que aquest Estatut configura no té cap poder per a intervenir en las crisi econòmica. Pel que fa tant a les reestructuracions d'empreses, com als expedients de crisi, l'ocupació, etc. **no té cap capacitat sobre la legislació laboral.** Aquest Estàtut no dóna cap competència a la Generalitat en aquest terreny. Així, la tasca de la Generalitat a Catalunya consistirà en aplicar aquí els plans del govern de Madrid.

CAL CANVIAR LES ORIENTACIONS DEL MOVIMENT OBRER

Dos fites fonamentals ens hem de proposar: **lluitar contra els mides econòmiques del govern**, el que vol dir lluitar per la defensa del poder adquisitiu dels salaris, defensant el lloc de treball, contra l'atur i per millores econòmiques i serveis socials; i **contra el «Estatuto de los trabajadores» de la UCD, amb tot el seu «paquete laboral»**, per tal d'assolir un veritable Estatut dels treballadors elaborat per CC.OO. i UGT, i el conjunt de drets sindicals que han de configurar un marc de plena **llibertat sindical.**

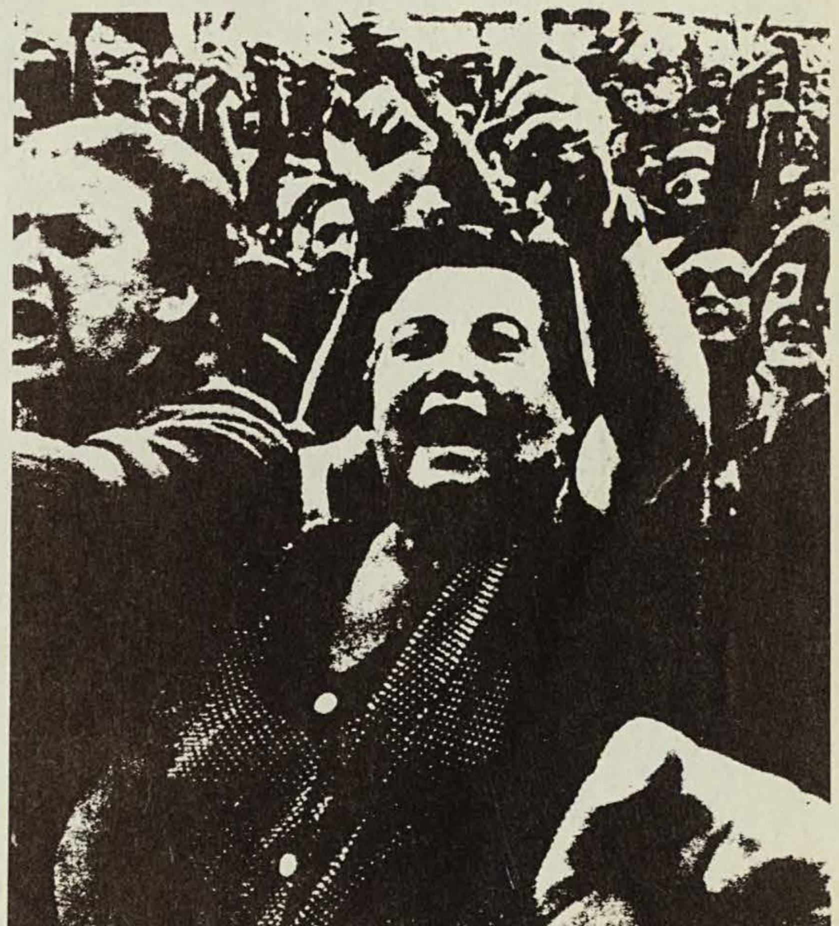
De manera immediata, la lluita per aquests dos objectius ha d'anar lligada de forma estreta amb el **rebuig d'aquest Estatut «d'Autonomia»** al proper Referèndum. Com més forta sigui l'oposició, millors condicions tindrem més tard per a forçar el futur Parlament de Catalunya **a una actuació sobirana, a que prenguí mides efectives contra la crisi i defensi els drets sindicals a Catalunya**, que haurien de concretar-se en un «Estatut dels treballadors de Catalunya».

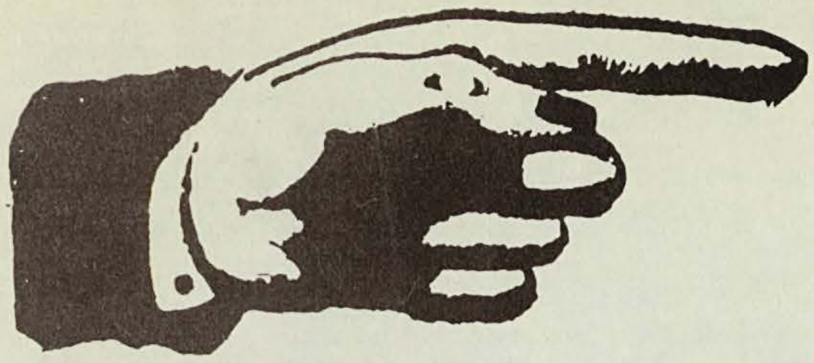
La lluita per aquests objectius passa per la continuitat de l'acció empresa el passat 11 de Juliol contra el «Estatuto de los trabajadores», proposant que els sindicats prenguin les mides que calguin per a concretar la convocatòria d'una **Vaga General de 24 hores** que sigui l'inici d'una lluita total fins aconseguir la **plena llibertat sindical.**

Avançar en aquest sentit vol dir començar des d'ara, portant a terme la més ferma solidaritat amb les accions de les empreses que com MINIWAT, AEG, etc...pateixen processos de reestructuració i acomiadaments, mirant de coordinar les seves accions i avançant en la realització d'aquella acció general.

A la vegada, de seguida començaràn les negociacions dels convenis, sobretot el procés d'elaboració de plataformes i discussió de la línia a seguir. Contra les plataformes anomenades «realistes» cal procurar que cada una d'elles sigui una resposta als plans d'austeritat, insistint en la defensa del poder adquisitiu, en la lluita contra l'atur i pels drets sindicals. Hem de partir d'una explicació del que va suposar la lluita dels anteriors convenis i la ineficàcia evident de la tàctica seguida pels reformistes. Cal dir ben alt que **només la mobilització** —Com més contundent, més eficaç— **pot vèncer l'ofensiva patronal.**

J.BORRAS

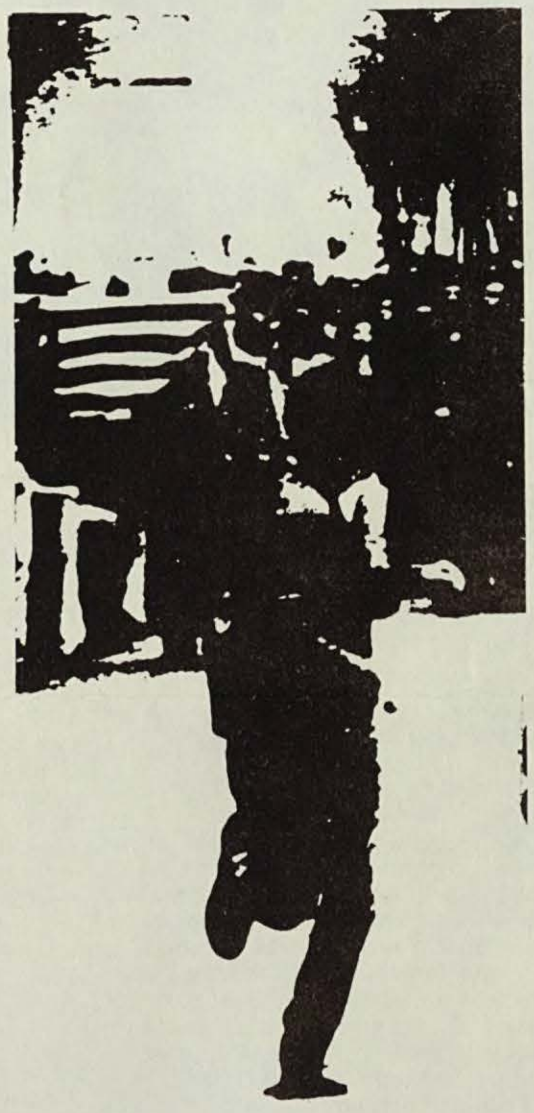
també aquest 11 de setembre cal sortir al carrer

Aquest any la convocatòria de l'11 de setembre no ha estat unitária. Las forces parlamentàries volen fer la Diada una mena de festa per a iniciar la campanya electoral a favor d'aquest estatut. I per això les direccions del PSC i del PSUC no han dubtat ni un segon en cercar l'aliança no només amb la CDC d'en Pujol, no només amb la UCD d'en Sentis, sinó també amb la CD d'en López Rodo i d'en Fraga (en_cara que aquests darrers no hagin acceptat), negant-se obertament a una convocatòria unitària amb el conjunt de les forces obreres que defensem els drets nacionals de Catalunya fins a la fí. I és que sóm precisament nosaltres, la LCR i altres forces que rebutgen aquest estatut, a qui les direccions dels dos partits obrers majoritaris volen evitar, mentre fan una concessió darrera l'altra als partits centralistes, a les forces de la burgesia. Aquesta no és, no ha estat mai una bona política, per que endemés és irrealitzable. NOSALTRES SI QUE ANIREM A LA MANIFESTACIO, i hi anirem amb el cap ben alt a explicar i defensar les nostres posicions i a lluitar contra l'enemic comú que avui viu a la Moncloa i que ens vol negar la nostra llibertat nacional. I hi anirem com sempre, a estar al costat dels nostres companys i companyes, com feiem sota el franquisme, com el 1er de maig i tots els primers de maig, com l'any passat, com l'altre, com pocs dies abans d'enguany amb els de Miniwat o els d'AEG. Per que no és ni UCD, ni molt menys encara, CD, qui lluita pels drets de la classe obrera i el poble de Catalunya, ni l'11 de setembre ni cap altre data del calendari, com tampoc ho han fet ni a Sau ni a las Cortes en la elaboració i negociació de l'estatut en el que han imposat la majoria del seus punts de vista. I en Reventós i en Guti encara els agafen del braç com si fossin companys...

I no només anirem a manifestar-nos dimarts al vespre, sinó que des d'aquestes pàgines i des del nostre treball i per tots el mitjans al nostre abst, **convoquem a participar-hi a tots els treballadors i treballadores, a tot el poble de Catalunya, a marxar amb nosaltres dins la manifestació unitària per cridar ben alt que NO ES AIXÒ, que rebutgem aquest Estatut que nega els nostres drets, que som una nació i volem l'autodeterminació, que volem autogovernar-nos de debó i exigim plenes competències per a la Generalitat.**

TOTS I TOTES DIMARTS 11 DE SETEMBRE A LES 6,30 DE LA TARDA A LA PORTA DE LA UNIVERSITAT PER A MANIFESTAR EL NOSTRE REBUIG A AQUEST ESTATUT

ASSISTIM ALS ACTES, CONCENTRACIONS I MANIFESTACIONS CONVOCATS A DIVERSES COMARQUES

assistim el dia 9 al fossar de les moreres

Tot i no compartint el conjunt del seu contingut, cridem a assistir a l'acte convocat per diferents organitzacions nacionalistes i independentistes el diumenge dia 9 al Fossar de les Moreres. Encara que, sense cap responsabilitat per part nostra, no hagi estat possible cap acord sobre una convocatòria comuna ni tant sols alguna mena de participació nostra, creiem que és important la presència al Fossar d'un sector com el que nosaltres representem, per tal de cercar totes les formes possibles de col.laboració amb unes forces que haurien de jugar un paper important en la construcció d'un corrent de rebuig a l'estatut de Sau. Pensem també que allà mateix cladrà continuar la feina per tal d'aconseguir una participació comuna i en el sí de la convocatòria existent, a la manifestació del dimarts 11 de setembre.

la direcció del mcc-oec vol quedar-se a casa el dia 11

En el curs dels contactes per aconseguir una participació unitària a la manifesatció del dia 11 per les forces significatives que rebutgem l'Estatut, la direcció del MCC-OEC ens ha informat que la seva decisió es le de que aquest any ni convoquen ni assisteixen a cap manifestació de las que, al menys a Barcelona, es faran per la Diada. Segons la nostra opinió, es tracta d'una decisió errònia i dissortada. Errònea per que suposa deixar el terreny lliure al partidaris d'aquest engendre d'estatut, que ells també rebutgen, sense presentar cap mena de batalla política clara i oberta, sense concessions i —potser cal també dir-ho— sense enfrontaments.

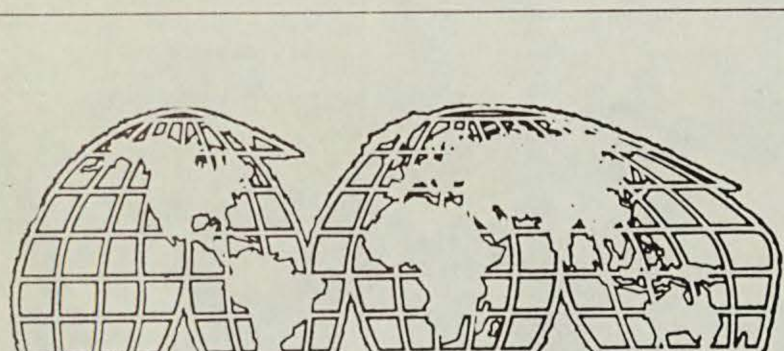
Es també en l'acció comuna cóm el moviment de masses discuteix i coneix les diverses posicions existents en el sí del moviment obrer sobre els problemes que, com aquest estatut, el preocupen.

Dissortada, pel que té de mal símptoma d'una possible temptació d'abandonisme de la necessària campanya de masses a desenvolupar, també pel MCC-OEC, amb les seves pròpies posicions, al voltant del referèndum estatutari.

Volem doncs pensar que es tracta d'un error poc meditat i sense altre trascendència per al futur que la concreta d'aquesta Di_ada (que ja és prou) i no pas cap mena d'indici d'una reclussió d'aquest partit a una mena de «casernes d'hivern» tot esperant temps millors.

A.R.

cal no oblidar...

...La solidaritat internacional en les mobilitzacions d'aquests dies. I la llista és llarga.

En primer lloc, XILE. En aquest sisè aniversari del criminal cop de Pinochet, amb tot un seguit de tortures i assassinats, s'ha organitzat per part de les principals forces sindicals internacionals una campanya de solidaritat activa i de boicot a la dictadura dels generals.

D'altra banda, ARGENTINA reclama una vegada més la màxima atenció degut al recent decret de Videla i els seus acòlits sobre els «desapareguts», decret segons el qual si d'aqui a tres mesos no «apareixen», es consideraran mortes més de 5.000 persones, la gran majoria de les quals ja han estat assassinades pels escamots para-policials que actuen amb total impunitat, però que segurament una gran part d'elles és encara viva, a qualsevol presó o caserna, i estàn, per tant, en imminent perill de mort.

Els darrers dies hi ha hagut diferents accions a Barcelona, sobre tot la vaga de fam de vàries persones per tal de denunciar aquesta situació. No ho oblidem, els que han de desaparèixer són en Videla i els seus amics.

El recent enderrocament de la dictadura somocista no pot servir, tampoc, perque pensem que les tasques de solidaritat amb NICARAGUA ja han acabat. Nicaragua ha de ser la **segona Cuba d'Amèrica Llatina** i per això cal estar amatents contra les maniobres de l'imperialisme i actius en l'ajut al poble nicaragüenc, que es troba avui en una situació desesperada degut al pillatge i la guerra.

Per últim, els darrers dies, l'IRAN ha tornat a estar a l'ordre del dia. Les nacionalitats oprimides com els **kurd** i els **àrabs** estàn sent massacrats, les llibertats conquerides amb l'enderrocament del Sha, retallades —tancament de diaris, prohibició de partits, tancaments dels locals del PC, etc.—. I entre els condemnats a mort per en Jomeiny s'hi troben els 12 trotskistes iranís...

Diferents accions de solidaritat s'han dut a terme els darrers dies amb el poble kurd i els camarades condemnats. Des de manifestos firmats per gairebé tots els partits i organitzacions sindicals fins als tancaments i vagues de fam protestant contra la brutal repressió de l'Ayatollah.

Catalunya ha rebut des de fa molt temps grans mostres de solidaritat per part dels treballadors de tot el món.

Avui, més que mai, els pobles que lluiten pel seu alliberament han de ser presents a les nostres mobilitzacions pels nostres drets.